

הוּא קָדְשָׁךְ - קָדְשֶׁךְ

תרכז

במדרש, ומקנה רב כו' (מדרך רב, ג'). מהתנות כי בזמנם שבאין בבחה ההוראה והם מתנתן שמים כו' חוטפין לעצםם כו'. אף כי הכל מה' יתברך. מכל מקום לפיה הידיעה שידיע האדם היטב שביל אשר לו מה' יתברך. כמו כן נתגלה אצל הפנימיות חיות מה' יתברך. וכן להיפר שחותט לעצמו שחוש כחו ועוצם ידי כו' על ידי זה נסתר באמת כח ה' יתברך שצפונן בכל דבר.

“זומכה בר היה לבני רואון ולבי נר הלכה י' מתהנו
נבדו בשעלם זהה בצדתו מתקן נצל תמותת כל העלם, וזה
בחכמה וזה בכבל, וזה בגבורה וזה בכבל, וזה בעשר וזה
בכבל. אמתני במנן שין מנותות שפטים ואכות בכח תורתה,
אבל גבורות� ועשרה של כשר וחסן כלותם... שנ רשותינו
שני וחוכמים עמדו כשלים אחד משישראל ואחד מגוברים
ובוכחים אוחזת מלך מישראל ובולטים מאמאות השלם ושוגדים
נאבורו מן געלם. כן שין בברחים עמדו בשלם אחד
משישראל ואחד מגאנומות העלם, שמשון ממשישראל וגולית
מאנותות והעלם ושוגדים נאבורו מן העלם, וכן שנשיגרים
בעוד בשליטים ואחד משישראל ואחד מגאנומות העלם, קרח
משישראל הנקן מאמותה הצללים ושוגדים נאבורו מן השלם,
למה של לא זהה מהתונן מן קבריה אליא ותפקן אותו להם
וכן אהורה מרכז לבני גור ובני רואון שעוזו עשירים וזהות להם
מקבעה גורל וחביבו את מומנותם ושבוט לולם וחיזי מאירן שרישראל
לפיניך גולן הילה הלהת ואנערת נסיך גולן לולם או רואוני
ולגדי ולחש שבט מנשה ומי גולן לחם על שחרוריהם
עםם עם אחיםיהם בשובל קדומים מן מה שכתוב בטוריה
זומכה בר היה לבני רואון וגוי (במץ' כב').

צ עפ א

[תרכ"ב]

לא יהל דברו מכל היוציא לפניו יעשה
כמנדרל ע. כי כחן של ישראל רך
בפיהם^ט. כי כתיב נביאית ב' וITCH נאפו
נשمت (רוח) חיים. ולכן בכח הארט על ידי
דברי וורה שמוツיא מפיו לחותות עצמו
אליו יתרך. ולכן מצהה ל夸ות שמעם בכל
יום ב' פעמים וכן שאיר מרכות ותפלות
שתקנו חז'ל. אך הונאי להו בשאן אדם
משנה בדיבורו רבנו שבתוב^ו לא יהל כמדור
ה' ע לא יעשה דבריו חולין מכל שדבריו
הם קודש בעצם על ידי קדושת ה' תברך
שנתן בכל איש ישראל וככפי מה שהאדם
שומר פיו כן זוכה שכל היוציא מפיו יעשה
שיעיל לו להקללה והחפלה בפיו שיזהה לנו
הנזהר איזא זיין ה' כיגן

תרם"ב

ומה שכתוב במודש¹² ובו תרבך (דרש¹³) וכו' אפשר לדבוק כ' אלא המשיאו
בתו לתלמיד חכם ומינהו מנכטו עליון נאמר וбо תרבך. הפירוש שעריך האדם
לחופש והתקשרות ולביקות בכל דבר
בכבודך. גם שברך הוא ירא ה' ומפנה לבו להדיבך על כל זה ציריך גם בכל
אשר יש לו להדיבך על ידי סיבת שוננות
האמת שעיל זדי וזה יבוא לבו תרבך אם
בעולם הזה אם בעולם הבא כי וбо תרבך
הוא צייר והוא הבטחה הינו כפי
השתוקקות לברך בו תרבך והוא ימלא כ' זום
תברך משאלות לבו. ובמודש¹⁴ ומינה רוח כ' זום
היה (במודש שם, א) ג' מוגנות בעולם כ' זום
שם מוגנת שמים ובאות בכה החורתה. הגנות
יכ הבלתי מוגנתה. אך בזמנ שואדים דבוי
בכה המוגנתה. כי מתחילה כשהקב"ה גנות לן
בעל ברחו יודע ומזהה אליו תברך. ואחות
ך נשכת. וכל זמן שנזוכר מכה המוגנתה א'
ז' זכה בכל כי כה המוגנתה מאותו יתברך והוא
הרבה יותר מגוף המוגנתה. וזהו שכתוב¹⁵ כי
יתהיל כ' כי אם בזאת כר' השכל וזריז
אותין. פירוש בהתקשרות הרבר הניתן
לганון ואז יש בו ברכה והוא שכטבנין

[תרכ"ז]

במדרש וונשבעת חי ה' באמתה (ירמיה ז, ב)
כו ע"ש. ובשמו תשבע (דברים ז)

ו) זה הוא גם ככלל המציאות כי הוא כבוד
שמו יתברך^י שנשבען בו על ידי שיעודין
שהוא אמת בכל הדברים. אך על פי כן אין
לכל אדם להשתמש בשמו רק אחר
שנתיקים בו כל המדאות שבתו במדרש.
ואאו"ז מ"ר ז"ל פירש עניין השבועה שעל
ידי שרואה האדם לקבל עליו דבר זה בכל
לובו וזה שבועה החטאפו כל השבעה
מדאות שבאים על ידי זה הוליו שם
שמיים. וכותבו חוויל^ג משכיעין אותו תהי
צדיק וכו'. ובו שיר בנסמה שבועה בנקיות
חפץ^ה. רק הפירוש שמתברר לו או שאין לו
חיות רק מה יתברך ורוצה בכל חזו לתוך
שליחותו בעולם הזה רק לעשות רצון
בוראו. וכן בשבת קודש נקרא שבועה^ו לבן
שבת נתנה תורה לישראל. ואיתאי^ז
נשבע ונומד מהר טני והפירוש נם בן נבל^ט
שנהר טני נתברך גם כן אצל כל איש
ישראל שכן לו חיות רק מה יתברך במורו
שכתבו (שפט. כ. א) אגבני ד' אלקיך וחוזו נקרא
שבועה נבל^ט. וכן בשבת קודש כי בכל יום
יש מדת מירוחת ובשבת קודש מתבטלין כל

תרכ"ט

במדרשו¹⁰ ג' מתניתה כת' בומן שוזן מתנת
שםנו כו'. כבר כתובנו מוה¹¹ כי
בודאי מוכן היה חלק זה לבני גדר ולבני
ראובן. אבל הרוצח שום אותו החלק המוכן
לאדם ייחפש לקבלו על ידי התורה. וזהו
עיקר עבירות האדים כי הכוורא יתברך בראש
העולם בטבע ומוכן לכל אחד לפיה מזול.
אבל בני ישראל טריכין להעלות הכל אליו
יתברך למעלתה מן המול וצערך שידייה
הרוצין לקבל מנוחת שמים ובכח הדתורה. ואנו
הוא דבר של קיימת. לכן איתתא¹² שצרכיבין
להתפלל בכל ים על מנוחות אף מי שאינו
מוחוסר פנסה כי עיקר עבירות שבלב זו
חפלה¹³ הוא על שאין חסר לאדם. כי מה
שחסר לו לגרמו הוא מבקש. רק חכמים
קבעו י"ח ברכות על כל הצורך לאדם¹⁴
шибירר שהכל ממנה יתברך ויבקש שמאתו
יתברך יבוא לו אלה הדברים שלא יהיה
צרכיך נפרדים חיזי מן שורש החזים. ואנו
בשם מנוחת שמים ובאים בכח התורה על
זה הנאמר (קהלת ג' 7) טוב אחרית דבר
מראשיתו לשרבוק בראשית שורשו ודוא
התורה שנקטרת¹⁵ ראשית¹⁶ על ידיiscal
הדברים שרשם וראשיתם בתורה. וכמו כן
בחילך בני גדר ובוני ריאובן אף על פי שהזיה
מוכן להם הויאל ולא הוטב בעני משא
רבינו ע"ה שזוואר שורש התורה מוכן שלא
היה והרוצח שלהם דבק בשליימות בכח
הבדון ללו לא תזרענות בלבו.

התורה ואבן לא נתקיים בזאת

בעניין המכוס של המלכות. וגם אשר הקריבו שריה האלפים עבריך נשאו כי ונקרכו כי קרבן בו' לכפר על נפשותינו כי' (גדבר לא, מה-ט) מה היו צרייכים בפירה. אבן להיות שגנרא נקמה מכמו שכחוב נדבר לא, וכן נקם נקמת בני ישראל ומה רבינו ע"ה אמר נקמת ה'. היינו שודיה סייע משמיים לנוקם מהם שלא במדרגה. יותר מכך זכותם. لكن הוצרך השלל תרומה ומכם. כי הנה איטה יגעתי ומצעתי תאמין הדינו שעיל ידי היגעה מוציא האדים מציאות שאיננו על פי קו המשפט ולכן נקרא מציאות. ובפרט במלחמה שהייתה במסירות נפש כוכביה. וימטרו בו' לבן אמרוapse ש איש אשר מעא בעלי זהב והם היו אנשים גדולים על כן הבטנו שצרכין לתקן השלל והמעיאות אשר מעאו בו'. ובמדרש שיר השירים' דרוש עליהם (שהש ה. ג) שיניך כעד הקעבות. הדינו השלל מה שזמננים כלם לא יכול את אויביהם צרך להיות במדה ובעמימות שלא יבוא לידי התפשטות עין כי הוא בא מקום רשותם. וכן העניין בפנימיות נצחון המלחמה שלכלות בני אדם. ושם במדרש' משבחם שלא הדקימו הפלן של ראש ושל יד י"ש שעמדו המפרשים היכן רמו זה בתורה'. יש לומר דכתיב (גדבר לא, ט) נשוא בו' ראש אנשי המלחמה אשר בידינו. והינו שלא להתפשט חותות הראש יותר מותקין בידיהם. והעניין כמו שכתבתי. כי תפילין של יד הוא העבדה לשעדר והמעשים והכח ונגד הלב כי' וchapilin של אמרו חז"ל' שם ה' נקרא ממשים כמו אמרו חז"ל' שם ה' נקרא עליך וזה תפילין שבראש בו'. אבל צרך להיות שקידומו הכנות שבמעשה האדם בעניין ריאת חטא קדמת אז חכמו מתקימות':

בעניין בני רואן ובני גוד במדרש' ג' מתנות כי בזמנם שבאי בכח התורה כי אל יתחלל חכם בו' (תימתה ט, ט) ע"ש (משל ב, א) נחלה מボחהת בראשונה. כי הנה באמת זה החלק היה מוקן ומוזמן בעבורם. אך כי ירושת ארץ ישראל למטה היא הבנה להושש למלعلا. וזה בא לבסוף כי הבק'ה באופן זה סידר העולם כמו שהאדם נברא בסוף שיבוט לשבת מיד'. 5/ וכמו כן היה סדר כיבוש הארץ. מקודם עבר הירדן אחר כך ארץ בנען וירושלים ומקומות בית המקדש לאחרונה שאו שורתה השכינה בארץ. וכשכננסו בני ישראל לאארץ נתקדשאה ארץ ישראל בהתגלות בח הארץ הקדושה כמו שכתבי במקומות אחר' פירוש זאת הארץ אשר תפלול בו' (גדבר לא, ט). וזה עיר שלילות ארץ ישראל שהוא מקשור בשורשו שלמעלה ולכן הוא מיוחד לבני ישראל. שהם גם כן דבוקים בשורש. 6/ והבק'ה בחר לו בני ישראל כמו שכתוב (מלחיט קל, ז) יעקב בחר לו כי וכמו כן בחר בציון. וכפי השלימות שנמצאה בבני ישראל בר מתרון להם הארץ כמו שכתוב (שמואל ב, ט) גוי אחד בארץ. ולכן מבקשין ויליכנו קומניות לארכנו'. פירוש קומה שלמעלה מכון לקומה שלמעלה. וכשבאן לזה התקין זוכין לאארץ ישראל שהוא גם כן מקשר בחלק שלמעלה. והנה אלה הג' חכם גבור עשר הוא גם כן בעבודות הבודה. 7/ חכם בתורה. וגבור לבכוש יצירוי'. וועשיין במוץ ומעשים טובים'. גם בוודה נאמר אל יהה. דלפירות הפשט קשה וכי צרך ארם לחתוגות במה שחנונו הבודה. אך הלו והבנה והגורה ומעשים טובים' כל הול הוא התרבות והתרבות ומעשים טובים אין מתקנים נפש האדם רק אם תכילת הכוונה לשמו יתברך והוא שכתוב אל יתחלל

בחכמו גבורתו עשו כשהוא נפער ומחכם לעצמו ואפילו כובש יציר כדי להיות נקי מטה. רק הכל צרך להיות כדי לדעת הבורא יתברך כמו שכתוב' בזאת יתהלך כי' השכל יוציא כי שייה לא דביקות והתקשרות בשורש כמו שכתוב (קהלת ק, ט) אהילם קמה באהלה ה' בחיה. ולכן הגם כי בני גור ואוכן מצאו חלוק למטה. כאשר משה רבינו ע"ה ידע כי עוד לא זאת המנוחה ומאניות חלוק שלמעלה רק למטה בלבד לכן קשר אותו ותלאו בשיכשו בני ישראל בל ארץ בגען אז יהיה להם חלוק למפורע כדי שלא יהיה חלוק למושרש שלמעלה בזיל. והבק'ה רצeo שבני ישראל יקללו הכל בכח הזרה מאת יתברך. ולכן איתא במדרש' שהפיל שר של ארץ בגען כי בשגננסו שרישראל נטה ההגהה שעיל ידי יש ברomo שכתוב במדרש' שבאה בנו לנו לモטור פיז ובן צרך להיו איטה' מותנה טובה יש לי והיינו דברינו בראש' ב, ט יברך בו' יומ השבעה. וכן לבני ישראל באחבה שבני ישראל יקללו כל הברכה בכח השבת. ואלה הג' מותנה הם ג' ימים ורקמי שבתא ודברור שבתא. והם הג' דברים שדורש המדרש בפרשת מסע' שעריכין לחזיר בברכת המזון חיים זה החכמה תהיה בעליה (קהלת ז, יט). ברית היא הגבורה הכבש את יצרו וגינון לבני ישראל בכח הברית להסיר הערלה. וכן בתיב (מלחיט ט, ט) ז' חגור חרבר. ועל זה מבריך' איזור ישראלי בגבורה. ארץ חמורה והא עשירות. ישראל בכח התורה שנקרה לאח טוב' וונרמן בשבת זכרון למשה בראשית תחלתה למקראי קודש זכר ליעיא מצרים':

וכבשו הוי אומות זה סוד הפרעה שהם הוי שרים בתוכה ממש. כמו עיר הפרעה שלבוק ביותר ואין הפנימיות נגלה עז שהוסר עיר הפרעה. כן נגלה קדושת אר' ישראל באיבוד אותן הרשעים. וזה רט משה מל' וחושע פורע'ו' נ'יש' בଘוטאות השונות שבמאמר זה'(ו') שפרעה נית ליהושע שאנו נגלה בפועל קדושת אר' ישראל. והנה הבק'ה הקפיד שלא ישאיר כלום מאיתן הרשעים. ואף על פי של' קיימו המזוהה בשלימות מכל מקום רוכ הרגו ולכן נגלה להם הקדושה כידין עצי שאין מעכbin המילאה בשפרע רוב עשר אבל אם היה מקיימין בשלימות לא דיני מתגרשין לעולם מארץ ישראל שעיל ידי זו שנשאר העצין דערלה נמשך אחר כן הערלה והמסכה הקדושה עד שיגאלן הק'ה ויכרות לנו בריית חדרה שלא תוט בمحרה בימינה:

ירושה שהיא בלי הפק לא כמו שהיא תהוו יד בגען לפי שעיה והזמן. והנה ארץ ישראל שנשבע הבק'ה לאבותינו לתן לנו הוא ענן פנימי והוא חותם בתרוך חותם כמו שכתובות ותוליט לא, ט מה רב טובי אשר עצנה. וסוד ארץ ישראל לא נגלה עד שגננסו בני ישראל (גדבר לא, ט) כי אתם באים לא בפרשת מסע' (גדבר לא, ט) פירש אותם לשם ולא הארץ בגען'. באהה לשם אומה אורתה כמו שרמו במדרש' ש נאה לבבשו בו'. והנה ארץ ישראל תלי בברית כמו שכתוב (תימתה ט, ט) וכורות עמו הברית. רכמו בנפש סוד המילאה גנו בחותם תוך חותם ובאשר הוטר הערלה ונפרע אז נגלה סוד המילאה בין ארץ ישראל היה עלי' מכסה כדי שלא ישלו החיצונים כו' בפנימיות. וזה ענן סיכון וועג שהז' שומרם והיא הערלה החופף סביבה הבודית וזה נמלר ביד משה רבינו ע"ה. אחר כך בשגננסו

במדרש' ומקנה רב היה לבני רואן (גדבר לא, א) ג' מותנות בעולם בו' בזמן שאין בכח התורה בו'. אבל בשחווטין לעצמן נאמר' שבתי וראה תחת המשמש כי בו' ולא לבנורם המלחמה כי עת ופגע יקריה בו'. הפירש כי כל מה שבא בכח הטבע והmul (זהו) לעולם מתחפה ומשתנה. ואין לו קיום לעולם. لكن עת ופגע יקריה בפי שינוי העתים. אבל מותנה הבאה בכח התורה שהיא למעלה מן המשם ואינו בכח הטבע הוא קיים לעולם. והבק'ה רצה שבני ישראל יקבלו מותנותם בכח התורה שלל והכתיב (משל ב, ט) לך טוב נתתי כמו שכתבתי במקומות אחר'. ולכן בברכת הארץ מזכירין ברית ותורה' שיעיקר השבח על זה שינוי לנו ארץ ישראל בכח ברית ותורה. ומילא היא מותנה לעולם אפילו שנ�始 לנו בעונתוינו הרבים עתה בפועל ממש. מכל מקום עיקר המותנה קיימת'. ולכן כתיב (תשעה ס, א) ועمرם כולם צדיקים בכח ברית (שם) פירש